

Voldoening op de vloer

Het verhaal van Monique Blezer

Monique Blezer werkt als Verpleegkundig Specialist (VS) bij het Transmuraal Ondersteunend Palliatie Advies Team (TOPAT). Een bijzondere, maar vooral ook mooie baan waarin betrokken zorg centraal staat. Zorg, die past bij de manier waarop Monique al ruim 37 jaar haar werkt doet en ook graag wil blijven doen. Om zichzelf hierin te blijven ontwikkelen, heeft ze onlangs een studie afgerond aan Cardiff University (Wales, Engeland): MSc Palliative Medicine for Health Care Professionals. Monique praat ons bij over deze mijlpaal in haar carrière...

Wat houdt de opleiding in?

Deze vervolgopleiding duurt drie jaar en is erg interessant voor zorgprofessionals die binnen zijn/haar werkgebied te maken hebben met patiënten in de palliatieve fase. Alle aspecten komen aan bod: Van symptoomlast tot behandelmogelijkheden, specifieke zorg in het laatste levensjaar, palliatieve zorg binnen de organisatie, een kwaliteitsverbetertraject en afsluitend een onderzoek. Het betreft een long-distance learning opleiding, wat inhoudt dat er voornamelijk online les wordt gegeven en er heel veel zelfstudie wordt vereist. Aan het begin van elk studiejaar ga je dan vier dagen naar Cardiff om klassikaal les te krijgen, maar ik ben helaas maar één jaar kunnen gaan in verband met Covid-19.

Waarom ben je de opleiding gaan volgen?

Hoewel ik al geruime tijd werkzaam ben binnen de palliatieve zorg, wilde ik mij graag nóg meer verdiepen in dit specialisme. Helaas was dit binnen Nederland vrijwel onmogelijk, omdat VS'en en PA's uitgesloten zijn voor de kaderopleiding van IKNL. Daarom ben ik buiten Nederland gaan zoeken. Via een collega stuitte ik op de opleiding in Cardiff, waar ik als VS gelukkig wel welkom was. Bovendien werd ik enorm aangemoedigd door mijn collegae (artsen en VS'en) in het benutten van deze kans. Toen was mijn keuze snel gemaakt.

Hoe heb je de studie ervaren?

Ik had me verheugd op het in contact komen met mensen vanuit de hele wereld, die net als ik een passie voor palliatieve zorg hebben. Helaas is dit anders gelopen,

want door de pandemie waren fysieke bijeenkomsten niet mogelijk. Daarnaast was de voertaal van de opleiding natuurlijk in het Engels, een taal die ik niet dagelijks spreek met patiënten, collega's of vrienden. De combinatie van deze twee factoren maakte het soms wel zwaar. Ik was 54 jaar oud toen ik met de opleiding begon en heb mezelf uiteraard weleens afgevraagd waar ik aan begonnen was. Achteraf kijk ik er met een positief gevoel op terug en ben ik trots op deze mooie prestatie!

Welke inzichten heb je verkregen tijdens de studie?

De studie heeft mij vooral laten inzien dat palliatieve zorg wereldwijd anders wordt vormgegeven. De Nederlandse aanpak in palliatieve zorg is heel mooi en waardevol, vergeleken met andere landen. Wij kijken anders naar euthanasie en palliatieve sedatie, en hebben 'gewoon' de beschikking over alle medicatie. Dat is blijkbaar niet vanzelfsprekend, iets wat ik erg schokkend en confronterend vond. Het heeft mijn ogen geopend, want ik heb geleerd om breder te denken en buiten de kaders te zoeken naar een oplossing.

Wat hield je afstudeeronderzoek in?

Als onderdeel van deze studie, heb ik onderzoek gedaan naar behoeftes van nabestaanden in de manier waarop nazorg geboden wordt (door wie, wanneer, op welke manier, waar en hoe vaak). Het is nu zaak om de uitkomsten van dit onderzoek ook daadwerkelijk om te zetten naar de praktijk. Dit, zodat we binnen Zuyderland - en hopelijk ook elders - daadwerkelijk aan deze behoeften kunnen voldoen.

Welke 'lessons learned' neem je mee naar de vloer?

Dankzij de studie ben ik bewuster én zelfverzekerder van mijn rol en de manier waarop ik zorg bied aan patiënten en naasten. Dit hoop ik uit te dragen naar mijn directe collega's en andere afdelingen binnen Zuyderland. Het is belangrijk dat palliatieve zorg steeds meer onderdeel

wordt van onze reguliere zorg. Daarom probeer ik ook elke medewerker binnen Zuyderland bewust te maken van het belang van het tijdig starten met praten over de mogelijkheden als genezing niet meer mogelijk is. Ik zet mijn kennis ook in op landelijk niveau, door te participeren in landelijke werkgroepen. Hierin denken we samen na over en doen wij onderzoek naar de toekomstige vormgeving van palliatieve zorg in Nederland (vanuit PZNL/VWS).

Wat geeft jou voldoening op de vloer?

Ik ga met een goed gevoel naar huis, als ik weet dat ik een positieve bijdrage heb geleverd aan de ervaring van de patiënt en de naasten. Bijvoorbeeld door het verlagen van de symptoomlast, een fijn gesprek te voeren met de patiënt, goede uitleg te geven aan naasten en ervoor te zorgen dat naasten terugkijken op een mooie laatste levensfase. De kwaliteit van leven staat hierbij altijd centraal voor mij.

Daarnaast vind ik het ook fijn dat palliatieve zorg binnen Zuyderland steeds beter (uit)gedragen wordt. Artsen en verpleegkundigen hebben steeds meer oog voor palliatieve zorg, starten steeds vaker zélf het gesprek en weten het Transmuraal Ondersteunend Palliatie Advies Team (TOPAT) steeds vaker aan te haken. Dat laat wel zien dat dit onderwerp steeds belangrijker wordt in onze zorg. Bovendien heeft Zuyderland er ook echt voor gezorgd dat ik deze opleiding kon volgen, want ze hebben mij de ruimte gegeven om te groeien waar ik goed in ben. Een werkgever die zijn werknemer zulke kansen biedt, is in mijn ogen heel belangrijk. Dat laat ook zien dat er alles aan gedaan wordt om gemotiveerd personeel te behouden. Hier ben ik Zuyderland heel erg dankbaar voor.